

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Davida Rause, Ph.D. a soudců Mgr. Kateřiny Kopečkové, Ph.D. a Mgr. Petra Šebka v právní věci

žalobce: **Nexus Business s.r.o.**
sídlem Lidická 700/19, Brno
zastoupen Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem
sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4

proti
žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje,**
sídlem Brno, Žerotínovo náměstí 449/3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20.6.2016, č.j. JMK 95484/2016, sp.zn. S-JMK 73246/2016/ODOS/Př,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává.**

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 20.6.2016, č.j. JMK 95484/2016, sp.zn. S-JMK 73246/2016/ODOS/Pr, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno prvostupňové rozhodnutí Městského úřadu Rosice ze dne 7.4.2016, č.j. MR-S 13381/15-ODO KRAL/14, kterým bylo rozhodnuto o správním deliktu žalobce podle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích (dále jen „zákon o silničním provozu“).

II. Obsah žaloby

2. Žalobce namítá, že v rámci každého přestupku měla být vyhotovena samostatná výzva k úhradě částky dle § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu, neboť „...*možnost uhradit určenou částku za jeden přestupek je podmíněna uhrazením určené částky též za jiný přestupek...*“. Výzva ze dne 31.8.2015 není podle žalobce srozumitelná, neboť není zřejmé, zda se výzva k úhradě dlužné částky vztahuje dohromady k oběma přestupkům či ke každému zvlášť. Žalobce dále namítá, že prvostupňový správní orgán zahájil řízení o správním deliktu provozovatele vozidla, aniž by učinil nezbytné kroky ke zjištění skutečného pachatele přestupku; pouhé sdělení spisových značek řízení, ze kterých byla prvostupňovému správnímu orgánu totožnost údajného řidiče známa, není dostatečné. Prvostupňový správní orgán se ani nepokusil doručit žalobcem označenému řidiči výzvu k podání vysvětlení. Měl-li prvostupňový správní orgán tvrzení žalobce o tom, kdo vozidlo řídil, za nepravdivé, pak mělo být zahájeno řízení pro porušení § 10 odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu a žalobce měl být vyzván k podání vysvětlení. Podle žalobce nebyly splněny podmínky dle § 125f odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu. Prvostupňový správní orgán podle žalobce neprokázal, zda bylo zařízení na měření rychlosti Ramer 10T použito bez lidské obsluhy jako automatizovaný prostředek. Žalovaný podle žalobce pochybil také tím, že potvrdil prvostupňové rozhodnutí bez nařízení ústního jednání, na kterém by bylo provedeno dokazování. Žalobce namítá, že úvaha o výši sankce je chybná; žalobce se protiprávního jednání nedopustil a ani z podkladů nevyplývá, že by protiprávnímu jednání byl přítomen a mohl mu zabránit. Stejně tak není podle žalobce přitěžující okolností opakované spáchání správního deliktu. Prvostupňový správní orgán měl podle žalobce stanovit pokutu na dolní hranici zákonem stanovené sazby (2 500 Kč). Prvostupňový správní orgán měl podle žalobce pochybit také tím, že nespojil do společného řízení více správních deliktů; žalobci tak vznikly neúměrně vysoké náklady. Podle žalobce je skutková podstata správního deliktu provozovatele vozidla a povinnost stanovená v § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu v rozporu s ústavním pořádkem; § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu stanoví nesplnitelnou povinnost.
3. Žalobce tedy z uvedených důvodů navrhuje napadené rozhodnutí i jemu předcházející prvostupňové rozhodnutí zrušit pro nezákonnost. Na tomto procesním postoji žalobce setrval po celou dobu řízení před zdejší soudem.

III. Vyjádření žalovaného

4. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že s podanou žalobou nesouhlasí. Žalovaný dále uvedl, že žalobce v průběhu správního řízení nenamítal, že by řidiče označil pouze ve vztahu k jednomu přestupku. Podle žalovaného byly učiněny nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku. Ze správního spisu (ze záznamů o přestupcích) je podle žalovaného patrné, že překročení nejvyšší povolené rychlosti bylo provedeno zařízením v automatizovaném režimu měření. Podle žalovaného nebyl prvostupňový správní orgán povinen nařizovat ústní jednání ve věci. Pokuta nebyla uložena při dolní hranici, neboť žalobce spáchal čtyři správní delikty provozovatele vozidla; sankce má podle žalovaného preventivní a výchovnou funkci. Žalovaný dále uvedl, že žalobce v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí námitku existence dvou paralelních řízení o správním deliktu provozovatele neuplatnil, a žalovaný se s ní proto nemohl vypořádat.
5. Žalovaný tedy navrhuje, aby žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta, a na tomto procesním postoji setrval po celou dobu řízení před zdejším soudem.

IV. Posouzení věci krajským soudem

6. Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s.ř.s.“), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.). Žaloba je přípustná (zejména § 65, § 68 a § 70 s.ř.s.).
7. Napadené rozhodnutí bylo přezkoumáno v mezích uplatněných žalobních bodů podle § 75 odst. 2 s.ř.s. Soud rozhodoval bez jednání za splnění podmínek dle § 51 odst. 1 s.ř.s.
8. Žaloba není důvodná (§ 78 odst. 7 s.ř.s.).
9. Přestože je zákonodárcem zvolená objektivní odpovědnost provozovatele vozidla s možností liberace v tuzemském právním řádu (u fyzické osoby) neobvyklá, není nemožná ani protiústavní (nález Ústavního soudu ze dne 16.5.2018, sp. zn. Pl. ÚS 15/16).
10. Podle žalobce měly být k jednotlivým přestupkům vyhotoveny samostatné výzvy dle § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu. Podle § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu obecní úřad obce s rozšířenou působností bezodkladně po zjištění nebo oznámení přestupku vyzve provozovatele vozidla, s nímž došlo ke spáchání přestupku, k uhrazení určené částky, pokud a) jsou splněny podmínky podle § 125f odst. 2, b) totožnost řidiče vozidla není známa nebo není zřejmá z podkladu pro zahájení řízení o přestupku a c) porušení je možné projednat uložením pokuty v blokovém řízení. Správním spisem prochází výzva ze dne 30.7.2015, č.j. MR-C 13381/15-ODO, která se vztahovala k přestupku ze dne 24.7.2015 (spáchanému v 18:08 hod.) – obsah této výzvy žalobce nečiní sporným. Prvostupňový správní orgán podle žalobce pochybil v souvislosti s výzvou ze dne 31.8.2015, č.j. MR-C 15189/15-ODO. Přípisem ze dne 31.8.2015 byl žalobce vyzván „...k uhrazení peněžité částky ve výši 2000 Kč (slovy dva tisíce korun českých), jako částky určené podle § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu...“. V části „popis přestupku“ jsou uvedeny skutky ze dne 22.8.2015 (11:05 hod.), ze dne 22.8.2015 (12:27 hod.) a ze dne 23.8.2015 (11:05 hod.). Podle přesvědčení zdejšího soudu z výzvy ze dne 31.8.2015 srozumitelně plyne, že v případě úhrady částky 2 000 Kč na účet města Rosice č.ú. 19-0023026641/0100 bude věc odložena dle § 125h odst. 5 zákona o silničním provozu, a to v rozsahu všech ve výzvě uvedených skutků. To ostatně muselo být zřejmé i samotnému žalobci (jeho zmocněnci), neboť zatímco v přípisu prvostupňového správního orgánu ze dne 30.7.2015 byl žalobce vyzván k úhradě částky ve výši 700 Kč (jeden skutek), přípisem ze dne

31.8.2015 byl žalobce vyzván k úhradě částky ve výši 2 000 Kč (tři skutky). Žalobci proto muselo i vzhledem k výši částky uvedené ve „druhé“ výzvě ze dne 31.8.2015 zřejmé, že částka 2 000 Kč se vztahovala ke všem tam uvedeným přestupkům.

11. V reakci na výzvu ze dne 31.8.2015 zaslal zmocněnec žalobce dne 20.10.2015 prvostupňovému správnímu orgánu „sdělení údajů potřebných k určení totožnosti řidiče vozidla“. V tomto podání žalobce (právnícká osoba) „...na výzvu vydanou ve věci spisové značky MR-C 15189/15-ODO sděluje správnímu orgánu, že jí provozované vozidlo řídil v předmětný čas uvedený ve výzvě, pan L. H. N., zaměstnanec společnosti ODVOZ VOZU s.r.o, který si přebírá poštu na adrese sídla společnosti, Americká 11, Praha...“. Stejně tak v odvolání ze dne 3.5.2016 proti prvostupňovému rozhodnutí žalobce (jeho zmocněnec) uvedl, že „...v předmětný čas uvedený ve výzvě měl vozidlo k užívání pan L. H. N., zaměstnanec společnosti ODVOZ VOZU s.r.o., který si přebírá poštu na adrese sídla společnosti Americká 11, Praha. Řízení proto mělo být zahájeno jako řízení o přestupku s panem L. H. N., nikoliv jako řízení o správním deliktu s účastníkem řízení...“. Z listin žurnalizovaných ve správním spisu tedy zdejšímu soudu nic neindikuje, že by pro žalobce (či jeho zmocněnce) byla výzva ze dne 31.8.2015 „zmatečná“ či že by vtělení několika přestupků do jedné výzvy dle § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu zasáhlo do práva žalobce na obhajobu, neboť žalobce v průběhu správního řízení od počátku tvrdil, že vozidlo řídil L. H. N., a to ve vztahu ke všem přestupkům uvedeným ve výzvách dle § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu. Současně žalobci nic nebránilo na výzvu sdělit, že tvrzený řidič řídil vozidlo jen v době spáchání některých přestupků. Nic takového však neučinil. Pak podle zdejšího soudu nemohla zasáhnout do práva žalobce na obhajobu skutečnost, že se výzva ze dne 31.8.2015 týkala více přestupků.
12. Žalobce namítá, že prvostupňový správní orgán neučinil dostatečné kroky ke zjištění řidiče vozidla. Žalobce prvostupňovému správnímu orgánu prostřednictvím zmocněnce sdělil, že vozidlo řídil L. H. N. Z prvostupňového rozhodnutí je zřejmé, z jakých správních řízení byla prvostupňovému správnímu orgánu známa praxe zmocněnce žalobce (str. 2 prvostupňového rozhodnutí). Z prvostupňového správního rozhodnutí je dále zřejmé, že praxe zmocněnce žalobce spočívající v označování osoby L. H. N. jako řidiče je známa také Městskému úřadu Židlochovice. Toto zjištění má odraz ve správním spisu, kterým prochází kopie doručenek neúspěšně doručovaných písemností L. H. N. Z úředního záznamu prvostupňového správního orgánu, který prochází správním spisem, soudu plyne, že L. H. N. nebyl evidován ani jako řidič vozidla taxislužby. Pak podle zdejšího soudu prvostupňový správní orgán nepochybil, jestliže se nepokusil doručit žalobcem označené osobě výzvu k podání vysvětlení, a žaloba je v této části nedůvodná.
13. Žalobce dále namítá, že prvostupňový správní orgán měl zahájit řízení dle § 10 odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu. Dle § 10 odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu nesmí provozovatel vozidla přikázat nebo svěřit samostatné řízení vozidla osobě, o které nezná údaje potřebné k určení její totožnosti. Žalobce (jeho zmocněnec) za řidiče označil L. H. N. To, že osoba řidiče byla označena účelově, nevede k závěru o tom, že žalobce neznal identitu řidiče vozidla. Prvostupňový správní orgán tedy postupoval správně, jestliže nezahájil správní řízení pro porušení § 10 odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu a žaloba je i v této části nedůvodná.
14. Podle žalobce nebyly splněny podmínky pro zahájení správního řízení – nebylo prokázáno, zda zařízení na měření rychlosti bylo použito bez lidské obsluhy jako automatizovaný prostředek dle § 125f odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu.

Z listiny č.j. KRPB-10685-2/Čj-2009-060307 „Schválení úseků pro měření rychlosti MP Rosice“ ze dne 17.3.2009 vyhotovené Policií České republiky dle § 79a zákona o silničním provozu je zřejmé, že Policie České republiky určila Městské policii Rosice za místo k měření rychlosti mimo jiné část ulice Brněnská v Rosicích. To odpovídá také údajům v ověřovacím listu č. 106/15, který je žurnalizován ve správním spisu. Silniční radarový rychloměr RAMER10T „...byl jako stanovené měřidlo ověřen a lze jej používat k měření rychlosti za dodržování Návodu k obsluze...“. Skutečnost, že rychlost vozidla provozovaného žalobcem byla změřena v automatickém režimu, prokazuje to, že podle bodu 2.6 ověřovacího listu byl silniční radarový rychloměr na ulici Brněnská (Brněnská 384) umístěn ve skříní (výrobní číslo skříně 14/0274). Z toho je podle zdejšího soudu zřejmé, že se jedná o zařízení bez lidské obsluhy, které není nutné před každým měřením nastavit, ustavit do správné polohy či zvolit pro něj vhodné měřicí stanoviště, jak namítá žalobce. Za této situace zdejší soud nepovažoval za nutné provádět důkaz žalobcem předloženým návodem k předmětnému měřidlu. Žaloba je tak v této části nedůvodná, neboť rychlost vozidla byla změřena prostřednictvím automatizovaného technického prostředku používaného bez obsluhy dle § 125f odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu.

15. Namítá-li žalobce zásah do práv na spravedlivý proces z důvodu vydání napadeného i jemu předcházejícího rozhodnutí bez nařízení ústního jednání, ani v tom mu zdejší soud nedává zapravdu. Podle § 49 odst. 1 správního řádu nařídí správní orgán ústní jednání v případech, kdy to stanoví zákon, a dále tehdy, jestliže je to ke splnění účelu řízení a uplatnění práv účastníků nezbytné. Ze zákona o silničním provozu nevyplývá, že by muselo být v rámci řízení o správním deliktu provozovatele vozidla nařízeno ústní jednání (shodně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16.3.2016, č.j. 1 As 166/2015-29). Ve vztahu k čl. 6 Úmluvy o ochraně práv a základních svobod pak Evropský soud pro lidská práva kupříkladu v rozhodnutí ze dne 17.5.2011 ve věci Suhadolc proti Slovinsku, stížnost č. 57655/08, uvedl, že zásahem do práva na spravedlivý proces ve smyslu čl. 6 Úmluvy není absence ústního projednání dopravního přestupku, jestliže správní spis obsahuje dostatečné podklady a obviněný měl možnost zpochybňovat spáchání přestupku v písemném vyjádření před správními orgány i soudy. Ze správního spisu nejsou patrné okolnosti, které by svědčily pro nutnost nařídit ústní jednání, a stejně tak žalobce vyjma obecných tvrzení neuvedl nic, co by mělo vést k závěru o nezbytnosti nařízení ústního jednání. Žalovaný tedy nepochybil, jestliže nenařídil ústní jednání ve věci. V nyní posuzované věci je podstatné, zda listinné podklady, ze kterých správní orgány vycházely, byly založeny do spisu a zda měl žalobce možnost se s těmito listinami seznámit při nahlížení do spisu dle § 36 odst. 3 správního řádu (obdobně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29.6.2016, č.j. 2 As 33/2016-53).
16. Z vyrozumění prvostupňového správního orgánu ze dne 21.1.2016, č.j. MR-S 13381/15-ODO KRAL/11 ve znění opravného přípisu plyne, že zmocněnci žalobce bylo oznámeno provádění důkazů mimo ústní jednání (provedení důkazů listinami obsaženými ve spise) dne 22.2.2016 v 10:00 hodin v budově Městského úřadu Rosice, Žerotínovo nám. 1, dveře č. 204. Zmocněnec žalobce byl nepochybně dostatečně kvalifikovanou osobou na to, aby mu bylo zřejmé, že se provádění důkazů může zúčastnit. Zároveň byl oznámením zmocněnec žalobce vyrozuměn o možnosti vyjádřit se k podkladům rozhodnutí. Ze záznamu o provedení důkazů č.j. MR-S 13381/15-ODO KRAL/13 je patrné, že žalobce svého práva účastnit se dokazování nevyužil. Pak podle zdejšího soudu žalovaný ani prvostupňový správní orgán nepochybili, jestliže nenařídili ústní jednání. Žaloba je tak i v této části nedůvodná.

17. Podle žalobce byla chybně stanovena výše pokuty. Podle § 125g odst. 3 zákona o silničním provozu se za více správních deliktů provozovatele vozidla podle § 125f projednaných ve společném řízení uloží pouze jedna pokuta podle § 125f odst. 3. Pro určení výše pokuty se použije sazba pokuty za přestupek nejprísněji postižitelný. V § 125g odst. 3 zákona o silničním provozu je tedy zakotvena zásada absorpční; pokuta je udělována podle nejprísněji trestaného skutku. Vozidlu žalobce byla dne 23.8.2015 v 11:05 hod. naměřena rychlost po odečtení odchylky 81 km/h – v ostatních třech případech byla naměřená rychlost vozidla nižší. Toto jednání vykazovalo znaky přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 3 zákona o silničním provozu, za který bylo možné uložit dle § 125c odst. 4 písm. e) pokutu ve výši od 2 500 do 5 000 Kč. Z prvostupňového rozhodnutí soudu plyne, že prvostupňový správní orgán uložil pokutu v maximální možné výši 5 000 Kč, tedy při horní hranici zákonného rozpětí, a to z důvodu opakovaného (čtyřnásobného) překročení nejvyšší povolené rychlosti. Takový postup podle zdejšího soudu byl v souladu se zákonem, neboť prvostupňový správní orgán tímto trestem sledoval individualizaci trestu, když zohlednil vícečetné překročení nejvyšší povolené rychlosti v obci. Odpovědnost provozovatele vozidla za správní delikt dle § 125f zákona o silničním provozu je odpovědností objektivní, která nastupuje subsidiárně, nelze-li potrestat pachatele přestupku (řidiče vozidla provozovatele) – to, zda byl provozovatel vozidla (žalobce) přítomen spáchání přestupku, není ve vztahu k jeho odpovědnosti za správní delikt podstatné. Žaloba je tak i v části týkající se výše pokuty nedůvodná.
18. Ani ve vztahu ke tvrzenému pochybení prvostupňového správního orgánu v souvislosti s nespojením souvisejících řízení nedává soud žalobci zapravdu.
19. Podle § 125g odst. 2 zákona o silničním provozu dopustil-li se provozovatel vozidla více správních deliktů podle § 125f, o kterých je příslušný vést řízení též obecní úřad obce s rozšířenou působností, vede se o těchto deliktech společné řízení.
20. Z prvostupňového rozhodnutí je zřejmé, že v nyní posuzované věci ke spáchání čtyř správních deliktů došlo ve dnech 24.7.2015, 22.8.2015 (dvakrát) a 23.8.2015 a tyto správní delikty byly posuzovány ve společném řízení vedeném pod sp.zn. MR-S 13381/15-ODO KRAL. Žalobce v žalobě uvedl, že nyní posuzovaná věc měla být spojena s řízením vedeným u prvostupňového správního orgánu pod sp.zn. MR-S 8515/14-ODO. Ze správního spisu vedeného Městským úřadem Rosice pod sp.zn. MR-S 8515/14-ODO, kterým zdejší soud dokazoval, vyplynulo, že toto řízení bylo zahájeno oznámením ze dne 5.8.2015 a týkalo se správních deliktů žalobce jako provozovatele vozidla podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, kterých se dopustil tím, že nezajistil, aby byly dodržovány povinnosti řidiče dne 12.7.2014 a dne 3.12.2014. V obou případech jel řidič vozidla Škoda Fabia RZ „X“ v obci rychleji než nejvyšší dovolenou rychlostí. Rozhodnutím ze dne 4.2.2016, sp.zn. MR-S 8515/14-ODO, Městský úřad Rosice za spáchání těchto správních deliktů uložil žalobci pokutu 3500 Kč.
21. V případě právě posuzovaném byl však žalobce trestán za správní delikty spáchané ve dnech 24.7.2015, 22.8.2015 (dvakrát) a 23.8.2015, tedy o více než rok, resp. půl roku později, navíc odlišným automobilem (Range Rover RZ „X“) a v řízení zahájeném až oznámením ze dne 21.1.2016 (doručeným 26.1.2016).
22. Byť tedy lze žalobci přisvědčit, že bylo v dané věci řízení zahájeno ještě předtím, než bylo ve věci sp.zn. MR-S 8515/14-ODO vydáno rozhodnutí, neznamená to, že muselo být vedeno společné řízení. Přestože se jednalo o správní delikty téhož provozovatele, nebyly

spáchány v takové časové blízkosti, aby bylo namístě o nich vést společné řízení a k zahájení řízení v dané věci došlo cca týden před vydáním rozhodnutí ve věci sp.zn. MR-S 8515/14-ODO. Za této situace nelze žalobci přisvědčit, že správní orgán pochybil, pokud nevedl o správních deliktech spáchaných ve dnech 12.7.2014 a 3.12.2014 a ve dnech 24.7.2015, 22.8.2015 a 23.8.2015 společné řízení.

23. Zdejší soud tak má za to, že žalovaný aplikoval správný právní předpis, v jeho mezích správnou právní normu, přitom pochybení, jež by mohlo mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, se nedopustil ani při její aplikaci na zjištěný skutkový stav. Zdejší soud tak neshledal žalobu důvodnou a nad rámec uplatněných žalobních bodů nezjistil žádnou vadu, jež by atakovala zákonnost napadeného rozhodnutí a k níž by musel přihlížet z úřední povinnosti, a proto žalobu podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

V. Náhrada nákladů řízení

24. O nákladech řízení účastníků bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce nebyl ve věci úspěšný, a proto mu nenáleží právo na náhradu nákladů řízení, to by náleželo procesně úspěšnému žalovanému. Zdejší soud však nezjistil, že by žalovanému v souvislosti s řízením vznikly náklady přesahující rámec jeho běžné úřední činnosti, proto mu náhrada nákladů řízení nebyla soudem přiznána.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 31. květen 2018

David Raus, v.r.
předseda senátu

